

**Pastori Mia Hagmanin puhe Matti Launosen
muistotilaisuudessa Floridassa huhtikuun 6, 2019**

Paimen psalmi:

Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.

**Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten
ääreen,**

siellä saan levätä. Hän virvoittaa minun sieluni,

hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden.

**Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään
pahaa,**

sillä sinä olet minun kanssani. Sinä suojelet minua kädelläsi,

johdatat paimensauvallasi. Sinä katat minulle pöydän

vihollisteni silmien eteen. Sinä voitelet pääni tuoksuvalla

öljyllä,

ja minun maljani on ylitsevuotavainen. Sinun hyvytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.

Näin kirjoitti kuningas Daavid näitä lohdullisia sanoja meille 3000 vuotta sitten.

Olen aina vähän ihmetellyt kohtaa: ”Sinä katat minulle pöydän vihollisten silmien eteen”

muutoin niin kauniin - psalmin kohtaa - varsinkin kun tämä psalmi kuullaan usein, kuten tänään sanoessamme jäähyväisiä. Miksi muistella vihollisia?

Matin ollessa kyseessä ei tarvitse, sillä en usko, että Launosen Matilla sellaisia oli.

Vastustajia paljonkin - siellä toisella puolella pingispöytää.

Mutta heihinkin Matti suhtautui omalla maailmaa syleilevällä tavallaan.

Matti omasi ainutlaatuisen kannustuksen ja rohkaisun armolahjan, jota hän ei säästellyt pelikavereiltaan tai keneltä muultakaan.

En itse saanut tuntea Mattia syvällisesti – ainoastaan täällä kirkossa kohdaten.

Eilen vietin hyvän hetken Matille rakkaiden Pekan ja Ritvan kanssa ja perustankin sanani Matista heidän kertomaansa.

Jokainen meistä myöntää, että Matti oli poikkeuksellisen valovoimainen persoona. Ja hän rakasti valoa, auringon valoa, jota Florida tarjosi yllin kyllin. Ritva kertoikin, kuinka Matti joka syksy odotti kovasti tänne pääsyä.

Täällä Matilla olikin aivan erityinen paikka suomalaisyhteisössä. Ja Matin poismeno jättää ison aukon, jota ei kukaan toinen voi paikata.

Matin harrastuksena voi sanoa olleen ihmisten kohtaamisen. Hän tuli toimeen kaikkien kanssa,

Matti oli kuin kala vedessä tilanteessa kuin tilanteessa ja aina aito oma itsensä oli kyseessä kadun mies tai kuningatar.

Matti aina hymyili ja halasi sukupuoleen, ikään, asemaan katsomatta. Mm. myös Ruotsin kuningatar Sylviaa – ja vielä kuulemma ilman paitaa.

Hän rakasti ihmisiä ja luontoa. Hänelle pieni kääkärähäntäliskokin, joita täällä vilisee ihan riesaksi asti, oli huolenpidon ja ruokkimisen arvoinen.

Matille luonto toimi useasti kirkkona. Ja hänen Suomen kotipaikkansa, Vuorela, Siilijärvellä, Kallaveden rannalla edusti luontoa parhaimillaan.

Siellä kesäiset veneretket piknikille saareen, Matin toimiessa kipparina, olivat kesän kohokohtia.

Matti oli hyväsydämisyydessään, huumorintajussaan rohkeudessaan ja urheudessaan hyvä esimerkki meistä jokaiselle.

Kuulin eilen, että Matti oli vain muutama vuosi sitten päättänyt osallistua Turkissa tandem-riippuliittoon sen tähden, että hän halusi näyttää ystävälleen, joka oli invalidisoitunut

riippuliito-onnettomuudessa, että tämä edelleen voisi harrastaa rakastamaansa lajia.

Tuo Riippuliito- seikkailu Matin osalta oli hyvin riskialtis, mutta Matti ei siitä välittänyt.

Ajatelkaa nyt neliraajahalvaantunutta, yli seitsemänkymmppistä liitelemässä tuolla taivaalla – saatika maahantuloa.

Nyt Matti ei enää liitelä taivaalla, vaan hän on Taivaan kodissa.

Matin uskoi – ei sitä mainostaen, mutta hän uskoi, ja me saamme luottaa että Taivaan Isä ei ole jättänyt työtään Matin kanssa kesken.

-

”Sinä katat minulle pöydän vihollisteni silmien eteen” mitä ne oikein tarkoittavat?

Meidän pahin vihollisemme on kuolema. Sitä ei ole yksikään ihminen voittanut. Sen kanssa ei voi neuvotella, sitä ei pysty

hallitsemaan eikä määrittämään, mikä Matin suhteenkin tuli kipeästi todettua.

Kuoleman edessä ollaan lopullisuuden äärellä.

Vai ollaanko? Se on meistä itsestä kiinni. Joko me olemme lopullisuuden äärellä tai me olemme iänkaikkisuuden rajalla.

Kun psalmissa sanotaan, että Jumala kattaa pöydän meille vihollisen silmien eteen, se tarkoittaa sitä, että meille on katettu pöytä Jeesuksessa Kristuksessa meidän vihollisemme kuoleman eteen, joka on voitettu.

Sillä ei ole enää valtaa meihin.

Pöytä on katettu meitä varten. Se oli katettu Mattia varten.

Joh. 14:1–6

Jeesus sanoo:

»Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta – enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan.

Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen. Te tiedätte kyllä tien sinne minne minä menen.»

Tuomas sanoi hänelle: »Herra, emme me tiedä, minne sinä menet. Kuinka voisimme tuntea tien?» Jeesus vastasi: »Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.»

Jumala on luonut meidät rakkaudesta käsin ja rakkaudessaan Hän on antanut meille Poikansa, joka kärsi ja kuoli tähtemme, jotta me saisimme iänkaikkisen elämän.

Tuo rakkaus kestää. Se kestää, läpi elämän ja sen kestää, kun elämän lanka katkeaa.

Matti oli ja on Taivaan Isälle rakas, ja on nyt hänen kanssaan.

Minä olen tie totuus ja elämä.

Lopetan nyt lukemalla teille vielä muutaman seurakuntamme fb-sivulle jätetun kommentin Matista:

Ikävä Mattia kivana pelikaverina ja hyvänä ystävänä. Hän oli aina reipas ja positiivinen ja vahva.

Matti oli Hyvä esimerkki oikeasta elämänasenteesta: vahva, periksiantamaton, toisia kuunteleva, ystävällinen - tosi hyvä ihminen.

Suurella kaipauksella ja ikävällä nyt Mattia mietin.

Olit Matti hieno persoona ja lämminsydäminen ihminen. Oli aina ilo tavata sinua.

Ja vielä tämä

Matti oli mahtava hahmo!

Näin, eli Kiitos Matti kaikesta, mitä elämälläsi meille annoit.